

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939910752/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Haardhed, og endte med at sige: Du søger Døden af Fortvivlelse, uden at tænke paa hvad der saa skal blive af os, som elske Dig, af Clara, som vil bebreide sig selv Din Død! – »Nei det vil hun ikke!» svarede han: »Clara forstaaer mig nok, og det vil Du ogsaa, naar Du hører mig. Jeg er ikke fortvivlet, ønsker ikke at døe! Saaledes som jeg nu kjender Clara, gjør Tanken om hendes elskelige Væsen mig lykkeligere, end Besiddelsen af hende vilde gjort mig før. Uden at ane det, var jeg i Begreb med at drage hende ned til mig; havde jeg før sildig seet, at hun, ved at blive min, havde forfeilet sin Bestemmelse, og berøvet Himlen en Engel, da havde jeg aldrig forvundet det. Men hendes Sjælsstyrke, hendes skønne Enthusiasme for den Idee, der var hendes første og bedste Kjærlighed, vaagnede tidsnok til at frelse os begge. Opgive, undvære hende, kan jeg ikke! Derfor maa jeg hæve mig til hende; jeg vil elske det Guddommelige, som hun elsker, jeg vil handle saaledes, som hun i mit Sted vilde have handlet. Græd ikke for min Skyld! Jeg har aldrig været saa lykkelig, som jeg er nu, da Clara kommer sig.» – Ak, svarede jeg: tilgiv min Svaghed! Jeg græder for min egen Skyld! Jeg bliver alene tilbage, thi Gud har ikke givet mig Kraft til at hæve mig til Eder; jeg fatter knap denne Storhed! Jeg mister alt hvad jeg elskede! – Jeg brast paany i Graad. Han omfavnede mig, og trøstede mig med de kjærligste Ord. »Du bliver jo hos Clara, hos Din Søster, som har Dig saa kjær. Vi blive ogsaa forenede, om jeg end reiser bort for en Tid, thi for Kjærlighed er der ingen Adskillelse til. I skulle leve sammen hos vor kjære Tante, Du og hun, mine elskede Søstre. Jeg vil bede Clara derom, og hun vil ikke sige mig Nei. Jeg kommer ogsaa tilbage! Jeg lover Dig belligt at komme tilbage, naar Krigen er endt, hvis jeg ikke – O, tal ikke ud! maatte jeg: Du kommer tilbage til os! Jeg føler i mit Hjerte, at Gud vil bevare Dig for os.

I dette Øieblik vaagner Clara af en rolig Søvn, og smiler mildt og kjærligt til mig. Hvor det er trøsteligt at see det Udtryk af Fred, som nu besjæler hendes elskelige Ansigtstræk! – Tante, som ikke veed Aarsagen til hendes Sygdom og Axels Afreise, har ofte besøgt hende, og viist hende den moderligste Deeltagelse. Disse Beviser paa Kjærlighed virke ogsaa velgjørende paa hende.

Nu er min Fortælling endt, og jeg beder Dem undskylde dens forvirrede Fremstilling, i Betragtning af at den er skreven i et Syge-